

Argument

După a doua campanie arheologică de la Pecica - Șanțul Mare, efectuată de un colectiv româno-american, privind nivelurile antropice corespunzătoare culturii Periam-Pecica, epoca bronzului carpato-dunărean, prima jumătate a mileniului al II-lea î. Hr.:

„... importurile culturale scoase la lumină au evidențiat rolul deosebit de important pe care comunitatea de la Pecica l-a jucat în contextul general al societății epocii bronzului din această zonă. Datele de care dispunem în acest moment ne permit să precizăm cu claritate faptul că așezarea de la Pecica, prin poziția sa geografică deosebit de favorabilă, a controlat râul Mureș, cea mai importantă cale de acces spre bogățiile Transilvaniei - un adevărat *El Dorado* al epocii bronzului - reprezentate de aur, cupru și sare. Importanța așezării este subliniată și de sistemul complex de fortificații”¹, spune reputatul arheolog Florin Drașovan.

¹ Agenda - Timișoara, Săptămânal de informații și divertisment, nr. 28/14 iulie 2007, <http://www.agenda.ro/2007/28-07/index.html>

În loc de prefață

Orice comunitate există în măsura în care comunică. Etimologia însăși a termenului „comunicare”, venit din latină, sugerează caracterul ei fundamental, în existența umană. „Communis” înseamnă „a pune de acord”, „a fi în legătură cu”, „a fi în relație cu”, alături de sensul de „a transmite și celorlalți”, „a împărtăși ceva celorlalți”. A fost, în ambele sensuri, și ideea autorității care ne-a desemnat pentru această lucrare, și a noastră, cei ce ne-am asumat riscul inerent acestei întreprinderi monografice.

„Întruniți, numai, proza și pasiunea, și ambele vor fi glorificate, și iubirea umană se va vedea în toată înălțimea ei. Nu mai trăiți în fragmente. Întruniți, numai, și atunci fiara și călugărul, deposedați de izolarea pe care viața le-o dă fiecăruia, vor pieri”¹, spune marele romancier și critic britanic E. M. Forster. Era, pentru el, și – de ce nu? – este pentru noi, o urgență a salvării posibile, a salvării dinăuntru, din fiecare din noi.

De ce monografie? Pentru că, ne spune *Dicționarul de neologisme*, ea înseamnă un „studiu științific care tratează un subiect anumit din toate punctele de vedere”². Tematică? – ne-am întrebat. Ar fi fost și asta în imperiul uzanței și Pecica ar fi apărut multidimensională, impunătoare, monumentală. Noi ne-am dorit, însă, ceva în plus. Ceva care să-i dea pulsația vieții momentului. Ceva organic. Ceva care să-i dea și Celuilalt dreptul la judecată. Pentru că Pecica e un organism viu, etern, care trăiește prin ceea ce comunică și va continua, dăinuitor, să o facă și după noi. Și am dat libertate punctelor de vedere narative – autorii capitolelor - și coordonatorilor care, scriind și veghind la scriere, s-au înscris pe sine, definitiv deși mereu relativ, în scriitura produsă, cu simțirea lor, cu pasiunile lor, cu știința lor, cu stilul lor, cu limitele lor. Ne-am înscris organic, în virtutea dreptului existențial de a fi ceea ce suntem: oameni pe care locul, Pecica, prin voință și împuternicire divină, i-a proiectat în Univers, dându-le un nume și o viață.

Împlinind aici o lucrare impusă cu necesitate, rodire istorică a comunicării dintre autoritate și simțire, Te-am avut, în gând, de la început, pe Tine, Cititorule, și judecării Tale ne supunem, cu respectul pe care Ți-l datorăm, acum și mâine.

Constantin Chevereșan

¹ E. M. Forster, 1921, Howards End. New York: Vintage Books, p. 187 (traducerea noastră)

² Fl. Marcu, C. Maneca, 1978, *Dicționar de neologisme*, Ediția a III-a, București: Editura Academiei, p. 701.

By way of a preface

Any community exists to the extent it communicates. The very etymology of the term “communication”, coming from Latin, suggests its basic character in human existence. “Communis” means “to set in agreement”, “to be in connection with”, “to be in relation with”, alongside of “to convey to the others, too”, “to impart something to the others”. It was, in both meanings, the notion of the authority that assigned this task to us, and our notion as well, the notion of those who assumed the inherent risk of this monographic enterprise.

“Only connect the prose and the passion, and both will be exalted, and human love will be seen at its height. Live in fragments no longer. Only connect, and the beast and the monk, robbed of the isolation that is life to either, will die”¹, says the great British novelist and critic E.M. Forster. It was, for him, and - why not? - it is, for us, an urge to possible salvation, a salvation from within, from every one of us.

Why a monograph? Because, says the Dictionary of Neologisms, it means “a scientific study dealing with a topic from all points of view”.² Thematic ones? – we asked ourselves. This would have been within the province of common practice, and Pecica would have appeared multidimensional, impressive, monumental. But we wanted something more. Something to give it the pulsation of the living moment. Something organic. Something which should give the Other the right to judgment. Because Pecica is a vivid, eternal organism, living by what it communicates, and it will endure and prevail, beyond us. So we granted freedom to the narrative points of view – the authors of the various chapters - and to the co-ordinators that, by writing and watching upon the writing, have inscribed themselves, forever, though constantly relatively, into the writing produced, with their feelings, with their passions, their knowledge, their style, their own limits. We have inscribed ourselves organically, by virtue of our existential right to be what we actually are: people whom Pecica, by divine will and empowerment, has thrust into the Universe, giving us each a name and a life.

In completing this here work, imposed by necessity, a historical fruition of the communication and communion between authority and feeling, we have, from the start, had You in mind, dear Reader, and to Your judgment we will subject ourselves, with due respect, today and tomorrow.

Constantin Chevereșan

¹ E. M. Forster. 1921. *Howards End*. New York: Vintage Books. p. 187.

² Fl. Marcu, C. Maneca, 1978, *Dicționar de neologisme*, Ediția a III-a, București: Editura Academiei, p. 701.

Interioare tradiționale

